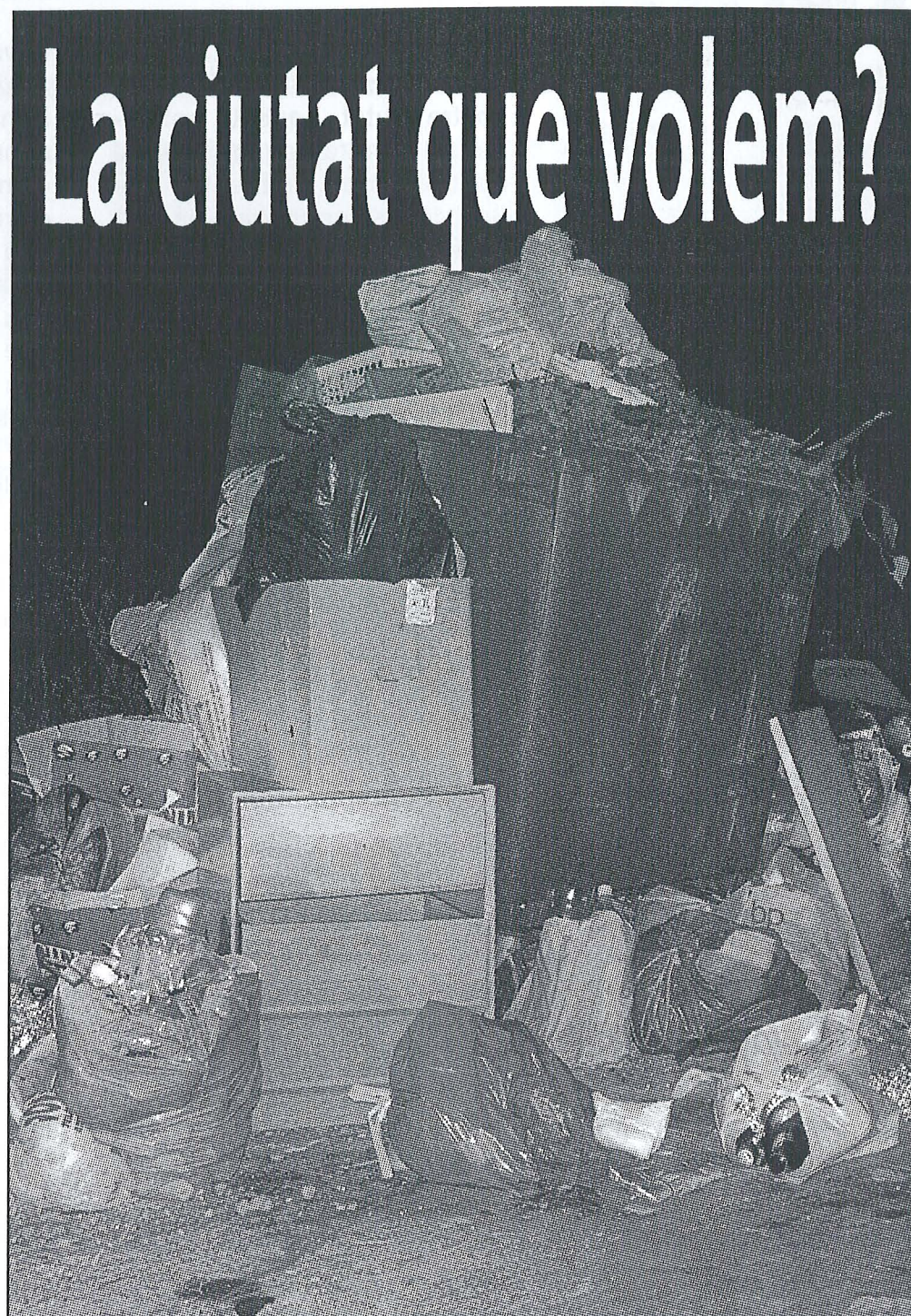

la veu de benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 15 d'octubre de 2004 • Núm. 454 • Any X • 0.75 Euros

VALENCIÀ: L'Oficina de Normalització posa en marxa una campanya pels més menuts de casa

La ciutat que volem?

CDB i Benicarló FS perden sis punts aquesta jornada

**70 persones
assisteixen a les
IX Jornades del CEM**

454

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

La Veu analitza aquesta setmana la lamentable situació de neteja i del nostre medi ambient.

EL TEMA

En un primer lliurament ens fixem en l'estat del tractament dels residus, clavegueram i l'estat de les platges del terme

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

OPINIÓ

Robespierre i Tolito expressen la seua opinió sobre aspectes municipals molt diversos

ESPORTS

El Benicarló FS torna a perdre a casa. En aquesta ocasió contra el Lobelle Santiago en un partit que amés va ser televisat per La 2 per a tot l'estat espanyol

El nostre interior (1)

Així, continuant amb l'anàlisi dels diversos aspectes de la nostra ciutat, aquesta setmana s'ha entrat a analitzar el nostre estat ambiental. La decisió del setmanari de fer-ho en dues vessants, una de l'interior i l'altra d l'exterior, és la millor manera de no deixar-nos res sobre la taula. Encara que no ho parega, el tractament del nostre estat ambiental repercuteix en la nostra vida quotidiana, en la nostra salut i en tenir un entorn més saludable.

Hauria d'haver passat ja a la història allò tan comú que era ficar el cap sota l'ala, mirar cap un altre lloc, o tirar la merda sota la catifa, etc., quan parlem de la nostra salut ambiental, però sembla que no és així. Continuem amb eixos mateixos tics que ens han provocat i ens provoquen tota mena de problemes i, encara i haver vist les conseqüències d'aquests actuacions, continuem encaparrats a perjudicant-nos a nosaltres mateixos i a les generacions futures al ficar sempre els interessos econòmics per

davant dels de la ciutadania. Aquesta setmana **La Veu**, torna a ficar el dit a la nafra sobre les nostres contradiccions. Destapem els budells d'una ciutat, que vol vendre una imatge idíl·lica, però que amaga en el seu interior un pou de brutícia i deixadesa que a la llarga ens passarà el seu peatge. Clavegueres que no se sap ni el que porten, ni per on van, que se vessen a qualsevol lloc. Residus urbans que van a parar a qualsevol lloc, que no es fa res per eliminar-los de la forma menys roïna. Fums contaminants que no sabem com afectaran la nostra salut. Desaparició dels espais verds de la ciutat. Inexistència de depuració de les aigües residuals, amb el problema de la Bandera Blava i els vessaments a la platja del Morrongo. Degradació de la costa Nord, inclosa la franja litoral de la Mar Xica que ha estat i està, deixada de la mà de Déu.

Si és aquest el model de relació entorn-ciutat que volem anem pel mal camí. És hora de canviar.

laveudebenicarlo@eresmas.com

CARXOFA: torradetes amb una punteta de sal i amb un bon rajoli d'oli benicarlano per als xiquets i xiquetes que van manifestar-se pel carrer en el Correllengua 2004. A veure si els nostres polítics prenen consciència i n'aprenen. La nostra llengua és un animal en perill d'extinció i necessita el suport de tots. Com deia l'eslògan, "El Valencià, a casa, a la feina, al carrer". A veure si és veritat.

PANISSOLA: enganxosa, rasposa i ben molesta per a tots els energúmens, i encara ens quedem curts amb l'adjectiu, que estan deixant tot el mobiliari públic, façanes, portes, etc., fets una autèntica porqueria amb les seues gargotades. Segurament a casa seua deuen tindre les seues habitacions igual de pintades i no els molesta. A la resta de mortals sí. Ens agrada un poble net!

Quin medi ambient ens envolta? (1)

Poc s'ha fet per resoldre els problemes ambientals en els darrers anys

text REDACCIÓ

Aquesta setmana **La Veu** aborda l'estat en el qual es troba el Medi ambient a Benicarló. La quantitat de punts a tractar ens ha obligat a dividir el tema en dos articles, que seran publicats en dues revistes diferents. Aquesta setmana, analitzarem únicament la situació en la qual es troba el nucli urbà de la ciutat. I posa els pèls de punta!

Contenidors desbordats, brutícia en molts carrers i racons de la ciutat, xarxa de sanejament obsoleta, platges abandonades i escasses zones verdes. S'han parat a pensar com està l'entorn que ens envolta?

La Veu sí, i ha conclòs que l'equip de govern està suspès en l'assignatura de Medi Ambient. Aquest hivern haurien de treballar dur per a posar al dia aspectes fonamentals per als ciutadans, com la millora de la xarxa de sanejament, l'estat de les nostres platges i costes, la neteja de la ciutat i l'augment de les zones verdes en el nucli urbà.

RESIDUS

La gestió que es realitza dels residus a Benicarló deixa molt a desitjar. Només fa falta fer-se un volt per la ciutat i comprovar que el nombre de contenidors existents és insuficient per al volum de població i els residus que genera diàriament. Han crescut els empadronaments, però els contenidors segueixen sent pràcticament els mateixos que quan la ciutat tenia menys habitants. Estem parlant només de contenidors de residus sòlids urbans, és a dir, de les escombraries comunes. Perquè el panorama es complica si ens fixem en l'estat en el qual estan els contenidors reciclat de vidre i cartró. Sens dubte són insuficients, però en aquest cas cal afegir a més que no es buiden amb

Planta de l'emissari que en cap cas se pot considerar una depuradora primària

FOTO ARXIU

la mateixa velocitat amb la qual s'omplen. Això provoca veritables escombriaires als voltants dels contenidors que, en més d'una ocasió, han arribat fins i tot a provocar accidents. Els contenidors de cartró o de paper són un bon exemple d'això pels incendis que han tingut en repetides ocasions.

TRACTAMENT DELS RESIDUS

La gestió que es realitza després de la recollida de residus també va pel mateix camí. La gestió del Punt Verd ha millorat considerablement, perquè ara compta amb una persona encarregada de vetllar per les instal·lacions, però el tractament posterior continua estant en bolquers. Només es recicla el cartró i el paper. La resta de residus, sobretot els voluminosos, continuen anant a parar a l'abocador del Camí Moliners. I sobre aquest últim, planeja l'ombra del dubte sobre la seva eficàcia i legalitat. Es calcula que entre 30 i 40 camions entren diàriament en les instal·lacions per a realitzar abocaments de tot tipus. El punt d'arrobliment de l'abocador està pròxim i no hi ha notícies sobre la construcció de la planta de tractament de residus que el Consorci de la zona I tenia previst crear a Cervera. El termini perquè les diferents administracions es manifestessin sobre al projecte es va acabar el passat mes de setembre i en aquests moments, no s'ha donat a conèixer el resultat. Si és que l'ha hagut. Cla preguntar-se llavors, perquè està paralitzat en realitat el projecte?

Mentrestant, els abocadors dels municipis implicats segueixen omplint-se de residus que estan provocant problemes de tota mena. En aquest sentit, a ningú se li obliden els repetits incendis que fins l'estiu passat es produïen en l'abocador del Camí Moliners, els fums tòxics dels quals, van provocar seriosos problemes de salut a molta població. El resultat és va traduir en un augment dels casos de bronquitis crònica, a més d'altres relacionats, que van fer habituals les visites al Centre de Salut per part de molts ciutadans.

Cal afegir igualment que l'abocador de residus sòlids urbans del Camí de Càlig, situat al costat mateix del riu sec, ha estat i està contaminant diversos aqüífers de la

Una petita auditoria ambiental

ve de la pàgina anterior

zona, cosa que hores d'ara encara ningú ha fet un estudi sobre la seua afectació en les persones. En resum, fa més de vint anys que es ve arrossegant el tema dels abocadors i la situació, lluny de solucionar-se, s'està complicant cada vegada més.

XARXA DE SANEJAMENT

En Benicarló existeix una xarxa unitària de sanejament, que recull les aigües pluvials i les residuals dels habitatges. En aquest cas, tampoc és suficient per al volum de població actual. La ciutat ha anat creixent sense control i les conduccions de fecals s'han anat connectant a la xarxa general sense que s'haja augmentat la seva capacitat. Això provoca que siga habitual en determinades zones de la ciutat, els desbordaments coincidint, sobretot, amb dies de fortes pluges. Les aigües fecals desborden les canalitzacions i surten a l'exterior, desvetllant els misteris millor guardats dels benicarlandos.

El punt que sol resultar més complicat és la plaça de la Platja del Morrongo. Allí conflueix la xarxa que neix sota el pont de RENFE en la carretera de Càlig i que creua tota la població, baixant pel passeig Marítim la qual es desvia cap a l'emissari submarí. Quan aquest últim, obsolet i incapaç, es col·lapsa a causa de una crescuda inesperada provocada per pluges fortes, l'aigua 'recula' per la canalització de l'avinguda Marquès de Benicarló, fins que en la platja del Morrongo, es desborda. Salten els embornals i no és estrany que les aigües fecals arriben fins una coneguda botiga de venda de ceràmica situada al final de l'avinguda Papa Lluna. Al lògic augment de la quantitat d'aigües que deuen transportar les antiquades canonades a causa del augment de població, cal afegir les

quer aboquen les nombroses obres de construcció que s'estan portant a terme en la ciutat. Benicarló té en el subsòl nombrosos aqüífers o borses d'aigua subterrànies que queden obertes al fer-se la cimentació dels nous edificis. Litres i litres d'aigua són abocats diàriament a les conduccions, provocant que les ja saturades línies ho estiguen un poc més. Tampoc en aquest cas es dóna solució a què fer amb tota aquesta aigua que es perd (sense entrar a valorar la

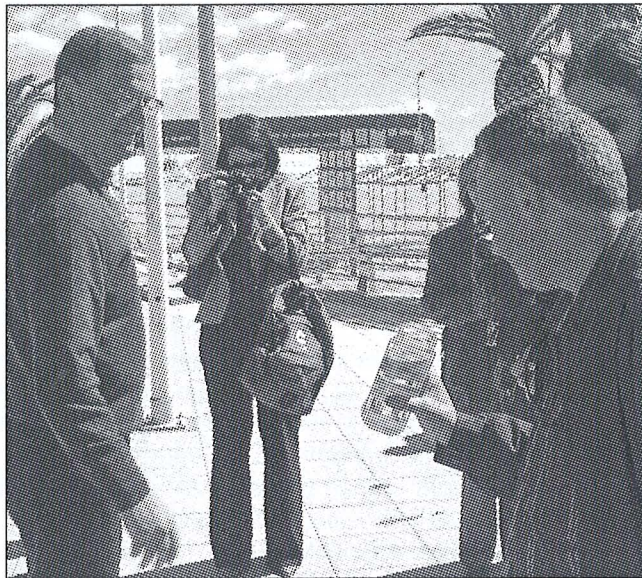
màxim quan després es va desvetllar que la mateixa conselleria estava remetent en les mateixes dates escrits al consistori benicarlando aconsellant-li el tancament de la platja al bany. I que va ser precisament l'alcalde de Benicarló el que la va llevar, per pròpia decisió, quan els problemes es van agreujar. No existeix un inspector encarregat de prendre aquest tipus de decisions? Sembla ser que no, que només es dediquen a posar les notes i els parasols. En el cas de les nostres platges, seria convenient, per tant, sol·licitar la qualificació ISO, que, amb uns controls molt més rigorosos, sí que garanteix al turisme la qualitat de les platges.

ZONES VERDES

La manca de zones verdes i espais oberts en la ciutat és més que evident. Amb la urbanització de la plaça Constitució, es va perdre una oportunitat d'or per a crear un pulmó verd a Benicarló en el centre de la ciutat. Per contra, els arquitectes van dissenyar un espai nu, mancat de vegetació, en el qual predomina el formigó i les lloses de

pedra. Damunt, les escasses illes verdes existents, provoquen goteres en el pàrquin subterrani (que no està funcionant al cent per cent de la seva capacitat), que se tradueix amb la formació d'estalagmites i estalagmites en el seu interior.

El consistori s'ha vist obligat a sotmetre la plaça a diverses remodelacions per a dotar-la de zones verdes. Algú ha calculat el que ens ha costat en realitat la plaça de la Constitució als benicarlandos? Recorden que a la factura de l'obra, cal sumar-li les nombroses "remodelacions" que s'han fet per a subsanar la nefasta actuació de polítics, arquitectes i constructora.

El potet amb "aigua de ..." torna a ser protagonista

FOTO ARXIU

legalitat d'aquest procés). D'altra banda, està el problema de la famosa canonada que abans desembocava a la platja del Morrongo. Lluny de solucionar el problema totalment, s'ha traslladat de lloc. Ara és el Parador de Turisme el qual es veu obligat a suportar les olors que surten de la canonada.

PLATGES

Ja no ens fiem. La Bandera Blava és un guardó desprestigiado, que no reflecteix la realitat de les nostres platges. Com s'explica sinó que, l'estiu passat, amb tots els abocaments d'aigües fecals que estava patint, la Platja del Morrongo rebés la qualificació d'excel·lent per part de la pròpia conselleria? Resulta inexplicable,

I després del 9 d'octubre?

Irreflexions

text JOAN RAÜL BURRIEL

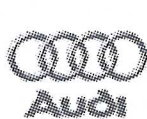
És habitual la setmana prèvia al 9 d'octubre la proliferació en els mitjans de comunicació d'articles i declaracions de contingut institucional-reivindicatiu al voltant del País Valencià, les seues institucions i el futur de tot açò. Aquestes declaracions, si són de caire més institucional solen versar sobre que be que ho hem fet fins ara i quantes coses més farem pel bé dels valencians. D'aquesta categoria, vull destacar les que va fer el Molt Honorable President Camps en l'edició 'regional' d'un diari de Madrid, dissabte passat: 'El valencianismo es una forma de entender la vida que impregna las decisiones que tomo' (1). Paraules i conducta com dos realitats antagòniques i irreconciliables, una estranya situació d'artifici mental amb la que els dirigents del PPCV han après a conuiu amb cada cop més naturalitat. Recordeu 1984, de George Orwell i la doblepena? Altres parlaments, els de les esquerres més o menys nacionalistes, són obertament reivindicatius de la identitat valenciana i de la necessària regeneració i impuls de les institucions pròpies. Finalment, la majoria de discursos del dia, ja siguen de partits o insti-

tucions variades, es queden en un amansat institucionalisme reivindicatiu; o no és això el que toca aquests dies?

Però, i que passa el 10 d'octubre? O qualsevol altre dia de l'any? Les coses no estan per a quedar-se en els discursos de tràmit. Les necessitats del país són moltes i difícils. D'ací a les eleccions a Corts Valencianes de 2007 es presenta una reforma de l'estatut d'autonomia que cal emprendre amb força i decisió. És una possibilitat per tractar de resoldre una sèrie d'inconvenients de l'estatut actual que cal superar. Bàsicament, al menys des del meu punt de vista, serien tres tipus d'elements a tractar: (a) Per una banda, aquells continguts que han de convertir l'autonomia valenciana en una autonomia al mateix nivell que la de catalans o bascos. En aquest sentit, ja va sonant la possibilitat d'incloure l'expressió 'nacionalitat històrica' en el text estatutari. Però pensem també que els catalans, també en procés de reforma estatutària, pensen en referir-se a Catalunya com 'nació', donant un pas més endavant. Caldria incloure ací també, al meu parer, la vertebració territorial per comarques amb la contramesura d'una disminució de competències o desaparició de les Diputacions Provincials. (b) Un segon conjunt de continguts farien

referència a una actualització del text. Una posada al dia, podríem dir-li, a la nova realitat del món actual. Per exemple, tots aquells continguts referits al nou marc europeu o la globalització i noves formes de participació ciutadana i de democràcia participativa. (c) Finalment, però no per això menys important, el nou text ha de rectificar les errades històriques que es van cometre en els vuitanta respecte a qüestions com els símbols i la denominació de la llengua. Aquests elements han estat un llast que la societat valenciana ha anat arrossegant fins avui en dia, amb un alt cost social. Tots aquests elements de confrontació s'han de resoldre definitivament. La possibilitat de reformar amb consens aquest darrer conjunt de continguts estatutaris és molt difícil, ja ho se. Però torno a repetir que l'enfrontament social del que van nàixer aquests continguts i que han contribuït a mantenir són d'un cost social insuportable per a un futur País Valencià més valencià, més democràtic i més lliure.

(1) *El País, Edició de la Comunidad Valenciana (sic).* 9 d'octubre de 2004

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 453

text EL LECTOR

Li he de confessar que en la meua vida he assistit a una sessió plenària de l'Ajuntament. Sempre he pensat que es tractava d'un mer tràmit on els polítics corroboraven, escenificaven, tot allò que prèviament havien discutit o acordat en les comissions. Reconec però que després de llegir La Veu d'aquesta setmana esdevindrà un assidu a l'espectacle mensual que representen amb tant d'encert com enginy els nostres regidors. Si no fóra perquè parlem de coses de menjar, afers seriosos vull dir, ens en fariem un fart de riure. La intervenció del senyor Redorat, pel que es desprén de la seua crònica, va ser més aviat pobra des del punt de vista de la informació aportada, però ben enriquidora des de la vessant del pur espectacle. El regidor d'urbanisme no va estar massa atinat en les respostes i, pel que es pot deduir, va fer riure. O plorar, no ho tinc clar. Ara bé el número fort de la sessió es comprén que el va protagonitzar l'inefable senyor Flos. Ningú pot posar en dubte la bona voluntat i el treball honrat i entusiasta del nostre megaregidor, però amb els anys que porta en aquest món de la faràndula política hauria d'haver après a comptar fins a tres o fins a deu si fóra el cas abans de llençar-se a fer declaracions extemporànies o susceptibles de ser preses a mofa pel personal. M'haguera agradat vore com l'alcalde li retirava la paraula o com algú donava l'ordre perquè li desconnectaren el micro... L'argument de Pepito el Polero, algú li ho havia d'haver explicat al bo del senyor Flos, no és rigorós per utilitzar-lo en un fòrum com un ple de l'Ajuntament. Malgrat tot, reconec que aquesta línia tan populista de fer política té els seus adeptes entre un important sector la població. No sé, de vegades penso que és que ho tenen tot estudiat i cadascú fa el seu paperot... Per cert, abundant en el tema abocaments. És obligat felicitar Xavier Burriel pel còmic de la portada. Al regidor del

potet, ara convertit en el regidor de l'aigua de manantial, el treu clavadet clavadet, els seus gestos, la mirada, tot ell vaja. Increïble el peixet amb tres ulls, sens dubte fruit d'una mutació genètica produïda per l'aigua transparent i cristal·lina de la canonada.

El senyor Bausà continua amb les centrals nuclears i comenta amb escepticisme l'adhesió de Putin al protocol de Kioto. Independentment de qualsevol consideració mediambiental, només la idea que podem acabar vivint sobre un polvorí em fa pujar un no sé què estómac amunt que em deixa el cos agre. Que, per exemple, la ministra Narbona diga que aviat es tancarà una central nuclear "per motius de seguretat" no deixa de ser un clar símptoma de com deu ser de poc aconsellable això de l'"energia neta".

Casualment aquesta setmana també m'he llegit l'obra que se'ns recomana a la secció de llibres. Com sempre, m'he adonat de la gran quantitat de matisos que ha copsat el nostre crític i que a mi se m'havien passat per alt. Té raó el senyor Josep Igual quan qualifica de mestre Josep Manuel San Abdón.

Per cert, m'ha sorprès gratament la carta que li adreça, senyora Garcia, el seu excol·laborador Josep Igual. Em confesso acèrim admirador d'aquest incombustible artista, de la seua prosa, la seua poesia -l'única que he mig entés en molts anys-, la seua música i la seua oratòria. És més, me n'alegro si més no que llija aquesta nostra revista amb certa assiduitat i que la considere "una glopada de gràcia crítica". Només unes coses. Un parell o més. No he llegit mai Freud ni, per ara, faig compte de llegir-lo ni, encara menys, convertir-me'n en deixeble. Una altra. Té raó el senyor Igual quan diu que no tinc ni idea de si se n'avergonyeix o no d'haver escrit a La Veu. Té raó, què vol que li diga? La llengüeta em perd. I encara una altra. I demano perdó per la gosadia, però la darrera frase de l'escrit del darrer guanyador del premi d'autors benicarlandos, no l'entenc. Potser si

que hauré de llegir Freud perquè, suposo, de vegades, em semblen críptics missatges que no ho deuen ser.

Quasi que acabo. En els nou anys i escaig que sóc fidel lector de La Veu de Benicarló, aquesta és la primera vegada que per aquestes dates no dediquen el tema de la setmana al Nou d'Octubre. Ni un editorial, ni un recordatori... i només un minso quadret parlant de l'arribada del Correllengua. Vostés també, senyora Garcia?

El pelegrí continua presentant-nos la fauna del camí de Sant Jaume. Si ja em fa poca gràcia això de caminar, menys encara me'n fa pensar en la possibilitat de trobar-me amb personatges com els que ens descriu i haver d'anar pegant esbroncades al personal.

El de la Graderia Inquieta sembla un deixeble avantatjat dels del futbol. Ho sento perquè la informació del futbol sala esdevindrà, amb la marxa que porta, una nova finestra oberta al desfici i a la poca solta. En fi, caldrà donar un marge de confiança i esperar que el seny s'impose en aquesta nova etapa de les cròniques del Benicarló FS.

Només ja un apunt final. Vull felicitar la seua intrèpida redactora Natàlia Sanz. Impagable l'entrevista a David Ferrer, completíssima la informació sobre l'actualitat política i social del nostre poble. Bé està això. Estic reflexionant sobre la profunditat de la frase lapidària del senyor alcalde. La setmana que ve, si aribo a alguna conclusió, ja li la faré saber.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

Tomo a trobar a faltar els peus de foto. S'imagina vosté, senyora Garcia, quin comentari més saborós s'haguera pogut fer de la instantània de la pàgina 5 en què el senyor Flos apareix fent ús de la paraula amb el dit índex de la mà dreta alçat? Qui és la senyora o senyoreta de la fotografia que acompanya la informació sobre el geriàtric? I els de la pàgina set, qui són?

'Els assumptillos'

La guillotina

text ROBESPIERRE

Crec que ja ho he dit més d'una vegada, però bo és recordar-ho, el còmic de Xavi Burriel, simplement és genial. El pas de la contraportada a la portada ha estat un luxe que s'haurien de permetre més sovint. És un plaer veure tanta expressivitat en una vinyeta.

Fet aquest preàmbul, cal entrar en matèria, no siga cas que se'ns passe l'arròs i no puguem ficar cullerada en el desconcert que es viu a la nostra casa gran.

Comencem. El regidor Flos, sembla que vol donar-li continuïtat a la històrica passejada del seu potet amb "aigua de manantial" pels mitjans de comunicació. Ara, fins i tot, amb aigua nova, suposo, el torna a oferir, al Ple, a l'oposició. Segons explicava, no el va poder portar eixe dia, perquè se li havia fet tard. Personalment, i sense que servisca de precedent, li recomanaria, perquè no tingués més obllits, que a partir d'ara, instaurara la norma que l'aigua per a beure en els plens hauria de ser de la del manantial del Morrongo. Així sí que anirien tots de bòlit!

I continuant amb el personal de la casa gran, es veu que al regidor Redorat, tampoc li van les coses massa bé, que diguem. Li han descobert la "nevera" plena de presumptes obres sense les preceptives llicències (i jo que pensava que a la nevera es guardaven les coses fresquetes i no les podrides), a l'espera que passara el temps i caducaren els expedients per a fer-se després, semilegals. És veu que açò del totxo dona per a moltes coses, entre d'altres, maldecaps continus si no tens una esquena ben ampla i no saps fer la vista grossa. L'oposició, ara (com que cal adobar el camí), ho trau a

la llum. Ells, tan "pardillos", no en sabien res. Deuen pensar que la resta dels mortals som imbècils. Ja m'agradaria a mi saber si alguna vegada no van votar a favor de ficar una obra, "que no acomplia els requisits", a la nevera. No ficaria la mà al foc.

I parlant de l'oposició, no veges com se n'estan de marejar la perdiu amb açò de la moció de censura. Ara, fins i tot el PSOE, li demana a Mundo que s'auto-presente una moció de confiança. Què no s'atreveixen ells a donar el pas i fer d'una vegada la moció de censura? Massa hipocresia per part de tots.

Mundo s'agafa a la poltrona com siga; ell no se'n va si no el tiren. Escuder, nadant i guardant la roba, sense atrevir-se a mullar-se, com vulgarment diríem, el cul. I Guzman, com sempre, intentant vendre's al millor postor. No, si al final com deia Tolito, repetiran el pacte de la misèria (2), però amb diferents interlocutors.

El que fan alguns per ambició ..., o deu ser allò de l'eròtica del poder? La veritat, no ho sé. Això sí, mentrestant el poble, aturat. Si tinguessen vergonya se n'anirien tots a casa i demanarien noves eleccions.

En fi, la propera vegada que torne, igual ja ha canviat alguna cosa. Veurem.

Nota: Una referència al lector. Valgue'm Déu, ni per eixes se m'havia passat pel cap poder ficar-me en eixe "possible" partit polític que vaig dir que podrien fer. Simplement vaig llençar la idea perquè la redacció d'aquest setmanari s'ho pensara. Pitjor que els que hi ha ara, pensa vosté que ho farien? Jo crec que no. Però jo, personalment penso que açò de la política deixa molts cadàvers pel camí. I òbviament, com vosté comprendrà, no vull ser-ne un.

El dimecres

text TOLITO

El "dimecres" encara bloqueja l'avinguda Catalunya. No hi ha carrers possibles que s'ha de tancar necessàriament la porta cabdal. Taponem setmana rere setmana l'entrada principal a la ciutat de Benicarló per a major glòria de les autoritats locals que així ho ordenen. Tallem l'accés capital fins i tot algun diumenge.

Dimecres sí dimecres també

l'alternativa del carrer Vinaròs es transforma en ratonera que atrapa als innocents que s'aventuren a causa de l'obligació o el desconeixement. L'estretor de la via, la irresponsabilitat de les dobles files i la inconsciència dels aparcaments prohibits imposen l'anarquia vial setmanalment. Els clàxons i els punts morts accelerats dels motors musiquen la periodicitat del drama. Vehicls aturats, conductors que remuguen i la invocació cíclica a la santa pacièn-

cia. Inspiracions i expiracions profundes.

La policia mai acudeix tot i estar convidada a l'acte. La constant repetició dels fets repri-meix més que l'amenaça de la porra. La submissió a la tirania de la normalitat acceptada com a tal és una malaltia comuna de l'ésser humà sotmès a la rutina. La resignació un greu símptoma del que s'aprofita la ineptitud dels polítics que toquen poder.

Un curs de nassos

text NATALIA SANZ

Aprendre a riure d'un mateix era un dels objectius que perseguia el curs d'iniciació al clown que

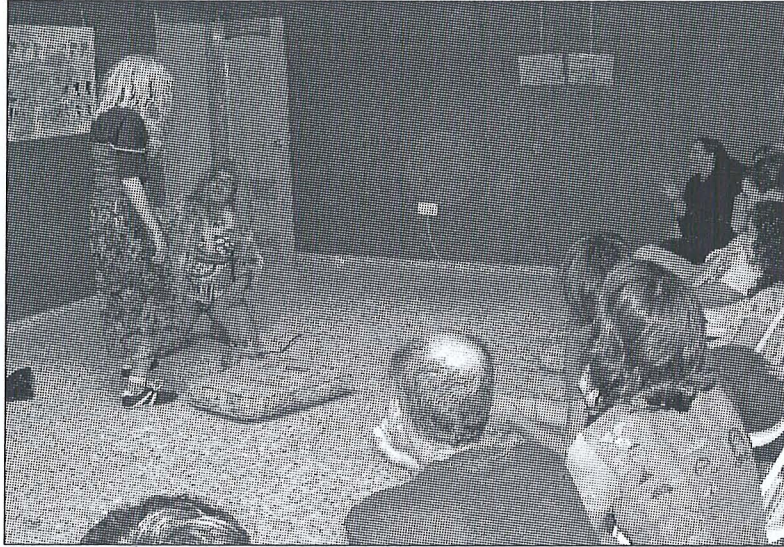
l'Associació Cultural Diabolus ha celebrat recentment a Benicarló.

Com directora del seminari, l'actriu Virginia Imaz, integrant de la companyia Oihulari Clown del País Basc i amb un bagatge de més de vint anys en els escenaris. Imaz compta en el seu currículum amb la participació en la interpretació del muntatge La Nouba, creat per Li Cirque du Soleil en 1998. Ella va estar l'en-

carregada de dur de la mà als 16 alumnes participants pel complicat món de pujar-se a un escenari amb un nas de pallaso posada i a més aconseguir que el públic rigua. La seva sobrada experiència "de nassos", com ella mateix la defineix, li facilitaven el treball a l'hora de transmetre als principiants pallasos els seus coneixements. A través de

diversos exercicis, va intentar treure el clown que cadascun duu dintre. La por escènica, no obstant això, es perdia amb la posada en escena d'improvisacions, que el dissabte van ser individuals i el diumenge,

per parelles. Allí, Imaz va ensenyar a rebre l'aplaudiment del públic i a buscar l'espai escènic. "Cal invertir temps a connectar amb el públic" remarcava una vegada i una altra i en aquest sentit, ensenyava als alumnes a demanar l'a-

provació del públic per a sortir a escena. La recerca de l'alè del públic i la connexió amb ell és, va assegurar, la base de part de l'èxit d'un espectacle. "Quan el públic és generós i riu, tot va bé", va afirmar mentre marcava les pautes de la posada en escena sobre les improvisacions dels alumnes. La traducció dels sentiments en escena

va ser altre dels objectius de Imaz.

"No ens vam escoltar prou, hem d'aprendre a saber el que volem a cada moment", ja que, segons va detallar,

aquesta seguretat és percebuda pel públic i acceptada com un

valor més afegit a la representació. El seu convenciment que la connexió amb el públic és fonamental, la resumia en una sola frase: "cal existir per al públic, amb tots els convenciments i tots els drets" que passen per l'acceptació

de la personalitat de cada actor i del seu físic. D'aquesta tolerància, va manifestar, es poden obtenir nombrosos recursos per a la posada en escena d'un espectacle i va animar als alumnes a aprendre a valorar els seus defectes com virtuts i potenciar-los. "Els nostres límits són les nostres virtuts i cal aprofitar-les" va concloure. El treball sobre sentiments com la malaptesa i la

innocència, interpretats sobre l'escenari, va ser intens per als alumnes. Referent al primer, va destacar que "hi ha gent que fabrica la malaptesa amb gas" però al seu entendre, no cal caure en el mal gust per a fer riure. Imaz va articular una sèrie d'eines amb les quals és possible aconseguir el beneplàcit del públic sense recórrer al mal gust. Tot un catàleg que setze privilegiats alumnes que van tenir la sort de poder compartir amb ella rebien amb anhel, Alumnes amants del teatre que van conèixer de primera mà el difícil món del clown.

“ un pallaso és molt fort perquè està emmascarat ”

Directora/ CRISTINA GARCIA
 Cap de Redacció/ JORDI MAURA
 Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
 NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
 LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
 JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
 SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 BAUSA, VICENT B
 NATALIA SANZ,
 LLUCH, RAMON
 JOSEP V. TAUS,
 COSTA
 Fotografies/ NATA

Jim Croce

La meua banda sonora

Amb la seua arribada abans d'hora, la mort ha robat grans talents al món del pop i el rock. Jim Croce no en va ser una excepció.

Nascut el 1942 a Filadèlfia, va ser a la universitat on es va introduir en el món de la música folk. De fet, els seus inicis com a cantant i compositor cal buscar-los en actuacions en directe a través de l'emissora de ràdio del campus.

Entre les seues poques desenes de cançons trobem balades d'una exquisita insuperable -tant la música com la lletra- i temes més "folk" en els quals, amb un llenguatge directe ens conta històries i vivences quotidianes. Podria ser ben bé una espècie de Sabina americana.

Com tants i tants altres la seua obra va tenir més reconeixement a títol pòstum i el major èxit, "Time in a bottle", va assolir, dos mesos després de la seua mort, el número u a les llistes de singles, on es va mantenir més de quatre anys i en va vendre més d'un milió de còpies.

Després d'uns inicis descoratjadors, el 1972 se li va publicar l'àlbum "You don't mess around Jim", amb el qual va entrar al top ten hits americà. Durant els següents quinze

mesos hi van aparèixer "Life and Time" el single de la qual, "Bad, bad, Leroy Brown", va esdevenir un gran èxit (fins i tot Frank Sinatra la duia com a peça obligada en totes les seues actuacions) i el seu darrer treball, l'esmentat "Time in a bottle", que ja no va vore sortir.

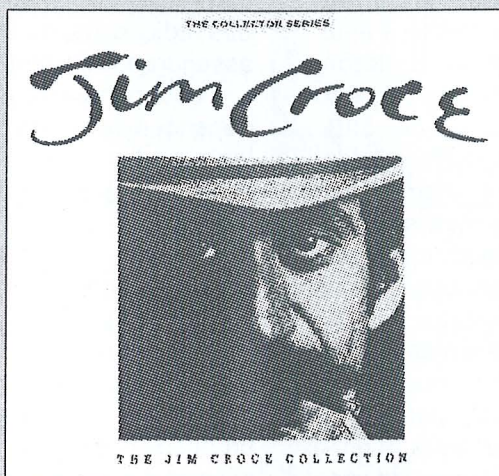
El 20 de setembre de 1973, mentre tornava d'una actuació, l'avió en què viatjava es va estavellar prop de Natchitoches (Louisiana) i en aquest accident va trobar la mort.

Malauradament, el pas del temps no ha fet justícia amb l'obra de Jim Croce. Uns altres artistes han estat en algun moment "redescoberts", com és ara el cas de Roy Orbison o Nina Simone. Jim Croce encara ara continua sent un gran desconegut.

Els discs originals del nostre cantant no es poden trobar i d'un temps ençà només es poden aconseguir algunes recopilacions.

L'any 2000 va aparèixer al mercat, amb molt bona crítica, el primer disc d'A.J. Croce amb el títol de "Transit". Adrian James Croce, fill de Jim, tenia dos anys quan va morir son pare.

J. Cos

Per a quan la depuradora?

text ESQUERRA UNIDA

Quan deixarem de contaminar el mar? Quantes depuradores hem pagat els veïns de Benicarló, des que es creà el cànon de sanejament amb la Llei 2/92 de la Generalitat Valenciana. La norma s'ha vingut incomplint sistemàticament per l'Administració des de la seva creació, al no ser utilitzats els recursos que el tribut en si obté, i que diu expressament que

aquests es destinessin a la construcció de les depuradores i una vegada construïdes al seu manteniment i millora. Mentre s'aquesta produint en les ciutats del nostre entorn (Vinaros, Peñíscola, Alcala.) una certa voluntat per agilitzar la construcció de les depuradores, amb la finalitat d'evitar que les aigües residuals vagin a contaminar el mar; En la nostra Ciutat es fa broma en el Ple Municipal, no es respon sobre la seva ubicació, si ja es té els terrenys, si aquests són conforme a les nor-

mes, etc.

Aquesta clar que no és d'importància per a l'equip de govern (PP). El regidor múltiple en delegacions (neteja de carrers, sanejament, obres i serveis, cultura etc.) i en sou; el del got de plàstic amb aigua suposadament pura, seria vàlid si l'aigua fora de la depurada. A Esquerra Unida veiem prioritari la construcció de la depuradora amb tractament terciari, per poder aprofitar l'aigua per regar i netejar el poble.

JOSEP BARBERÀ, PERE ORRÀS, XAVIER BURRIEL, EL MUSSOL, CARLES N PARÍS, OLGA LLUCH, TOLITO, JUAN CARLOS I EL SAMARUC LIA SANZ I JUAN CARLOS COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Nuclears, si gràcies? (i 3)

Des de diversos àmbits -econòmics, polítics, mediàtics i científics-, s'ha torna a obrir el debat sobre l'energia nuclear de fissió. S'argumenta que, front la inestabilitat del proveïment dels combustibles fòssils, la indústria nuclear ofereix un subministrament estable, segur, competitiu i amb un menor impacte ambiental. Segons Eduardo González, president del Fòrum de la Indústria Nuclear Espanyola, la Unió Europea importa prop del 50% dels productes energètics, però amb la proliferació de les nuclears seria gairebé autosuficient. Afirmar que, actualment, les centrals europees són molt segures perquè les exigències són molt altes i accidents com el de Txernòbil són impossibles. Són molt eficients: el cost del Kwh elèctric és el més barat i estable perquè les despeses pel combustible sols representen un 5% -un 60% pels Kwh d'origen fòssil. L'energia nuclear no produeix gasos d'efecte hivernacle (CO2), per exemple una central nuclear típica (1000 Mw) evita la producció de 5 milions de tones de CO2. E González afirma que les tecnologies d'energies renovables encara no estan prou desenvolupades i s'han de complementar a la nuclear.

És realment l'energia nuclear la solució? Actualment, hi ha a tot el món 441 reactors nuclears que produeix el 17% de l'energia elèctrica mundial, el 7,6% de l'energia total o primària mundial. Per proporcionar tota l'electricitat, caldrien unes 3600 centrals que cobriren sols el 40% de l'energia total consumida. Si per a construir una central fan falta 10 anys, difícilment hi haurà temps i capital suficients abans que els efectes del canvi climàtic es facin presents. I com es generaria el 60% restant sense generar gasos d'efecte hivernacle? Els combustibles d'automoció i calefacció es podrien substituir per hidrogen, però la seva obtenció exigiria prop de 4000 centrals més. Caldria dues vegades el PIB d'Estats Units (EUA) per a construir les centrals. Hi ha suficient urani per a fer funcionar totes aquestes centrals nuclears? Segons Goodstein, els càlculs més optimistes fixen les reserves conegudes d'urani són per 25 anys al consum actual. Possiblement, se'n descobriren més, però, per a quants anys tindriem més de 7000 centrals funcionant? Es podria passar a reactors de plutoni, però aquest combustible és molt tòxic i perillós. Amb plutoni es fan les bombes atòmiques.

Segons l'Agència Europea del Medi Ambient, la indústria nuclear d'EUA rebé, als inicis del seu desenvolupament tecnològic, més ajuts econòmics públics, 40 vegades més, que l'energia eòlica: la nuclear 39000 milions de dòlars (1947-1961) i l'eòlica 1000 milions (1975-1989). Aquest tracte de preferència s'ha repetit arreu del món, de fet, l'energia nuclear sols ha pogut sobreviure als països on ha comptat amb importants subsidis públics. A la Unió Europea, les energies "brutes" (fòssils i nuclear) reberen l'any

2001 quasi 24000 milions d'euros i les renovables sols 5000 milions. El cost del Kwh nuclear està falsejant perquè no inclou una sèrie de despeses (externalitats) que corren a càrrec de la societat; els plans d'evacuació de la població veïna o la gestió dels residus radioactius; no s'obliga a les nuclears a tenir una assegurança de responsabilitat per accident.

L'abandonament de l'energia nuclear disminuirà la dependència energètica exterior espanyola: la tecnologia de les centrals és totalment estrangera (EUA, alemanya...), el mineral d'urani prové en un 80% de l'exterior i el procés d'enriquiment de l'urani es realitza en un 100% en instal·lacions estrangeres. Realment, amb la nuclear guanyarem amb autonomia respecte el petroli?

La indústria nuclear no produirà massa gasos d'efecte hivernacle, però si residus radioactius d'alta, mitja i baixa activitat, de difícil gestió. Els residus es produeixen en tot el cicle nuclear. Per aconseguir el mineral d'urani cal remoure moltes tones de materials i es generen gran quantitats de residus que en un 99%, els estèrils, no són aprofitables i esdevenen tòxics o radioactius, contenen un 85% de la radioactivitat natural. El mineral d'urani s'ha de concentrar en una planta d'enriquiment, procés complex i molt car que augmenta la quantitat de l'isòtop fissionable de l'urani. L'enriquiment genera quatre vegades més residus nuclears que combustible útil. L'urani enriquit va a una planta de fabricació de combustible i, finalment, a la central nuclear. La fissió nuclear genera residus radioactius -restes del combustible i materials irradiats- en un volum d'un 180 vegades major que el combustible inicial. La gestió dels residus es un tema no resolt que heretaran les generacions futures. A l'estat espanyol, els residus d'alta activitat, actualment, es dipositen a piscines que hi ha a les centrals i, encara, no se'ls ha trobat una solució definitiva. Diverses centrals arribaran prompte al final de la seva útil i s'hauran de desballestar, procés costós i complex. El desballestament de Vandellòs I produirà 2000 tones de residus radioactius i caldrà deixar passar uns 25 anys per poder començar a desmuntar el reactor. Front el perill del terrorisme islamista, el nou govern ha decidit crear una sèrie d'unitats, amb 1682 agents, per a protegir les instal·lacions nuclears. Una altra externalitat de les nuclears que pagarem tothom.

Un recent acord del Parlament Europeu insta a que les renovables aporten el 20% de consum energètic total europeu per a 2020 quan, actualment, està per sota del 10%. El poder polític si confia en la futura maduresa tecnològica i econòmica de les renovables.

Realment té sentit aquest nou debat sobre l'energia nuclear que es vol suscitar?

Pere Bausà

Diada del País Valencià

text NATÀLIA SANZ / 4t CP. FC. CATALAN

Benicarló va celebrar dissabte passat, per segon any consecutiu, el 9 d'octubre amb un programa d'actes dedicats exclusivament a la celebració del dia del País Valencià. A les nou del matí, una despertà, amb el tir de nou carcasses recordava als benicarlandos la commemoració. Mes tard, era una marxa popular amb bicicleta per diferents carrers de la ciutat i les campanes al vol les quals centraven els actes a mitjan matí. A les dotze, s'inaugurava la setena mostra d'Indumentària i Ceràmica Valenciana en el Museu Arqueològic. A la tarda, el pasacarrer amb la Colla de Dolçainers, la de Gegants i Cabuts, el Grup de Danses Renaixença i la Banda de Música de la ciutat, tancaven els actes commemoratius.

També el passat divendres 8 d'octubre els alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària de tots els centres educatius de Benicarló, així com una representació de l'alumnat del centre ocupacional IVADIS, hem participat un any més en els actes de l'arribada de la Flama del Correllengua 2004.

A les 10:15 ens hem trobats tots a la Plaça Sant Bartomeu per rebre la Flama del Correllengua, que ha arribat a mans dels alumnes del IVADIS, allí ja la estava esperant el regidor d'educació.

Seguidament companys de les diferents escoles han fet la Lectura del Manifest del Correllengua 2004 per demanar que la nostra llengua siga present a tot arreu, i fins i tot siga també oficial a Europa.

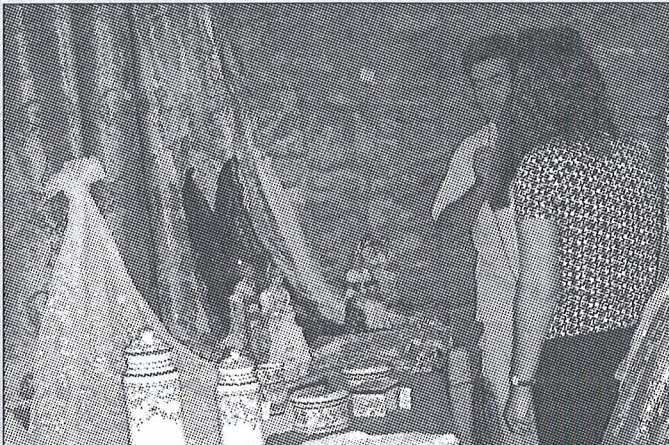
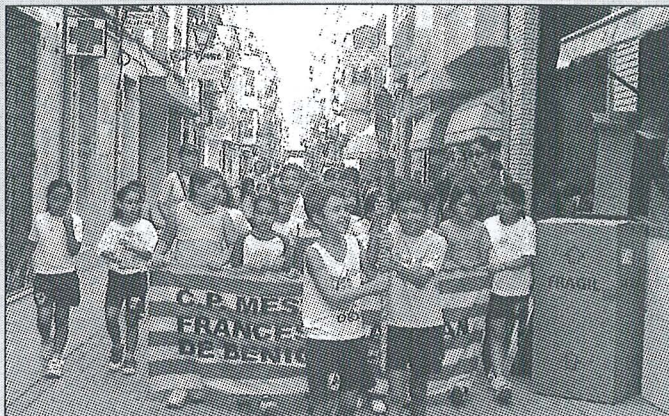
Després Moniato Show ha fet una de les seues entretingudes actuacions i durant una tres quarts d'hora ens ho hem passat molt divertit.

Finalment hem encés les Flames per a fer-les arribar a cadascuna de les escoles que hem participat al Correllengua2004: una ha anat cap al CP Marques de Benicarló, l'altra cap l'est portada per els alumnes de la CC La Consolació i després pels del CP Eduardo Rodenas i l'última cap al Nord que la portavem els alumnes del CP Francesc Català.

Quan la nostra Flama ha arribat a l'escola ha estat rebuda per tots al pati i amb l'acompanyament d'una marxa mora tocada pels companys de sisè B.

Per acabar la festa hem tornat a llegir el Manifest i hem entrat la Flama a l'escola per manifestar la nostra voluntat de seguir estimant i utilitzant la nostra llengua.

Alumnes de 4t d'EP
CP Mestre Francesc Català

El Camí Primitiu

Etapa 5.- La manya

Zangoza - Rocafort - Izco - Abinzano - Salinas - Monreal/Elo

text TONYO FIBLA

Anit estava a la porta de l'alberg "esperado a los catalanes" a veure si pot unir-se al nostre grup ja que té por d'anar sola. Nosaltres li vam dir que no tenim cap problema però que portem bona marxa. Ella ens respongué que és caminadora. Maria Antonieta, la manya, és una dona major, els seixanta-cinc ja no els complirà, alta i prima, amb menys molla que un caragol. Ella no s'ha pogut quedar a l'alberg perquè l'avi, el roncador, que no hi ha manera de perdre'l de vista, no sé quin embolic li va fer. Total que quan sortim de bon matí de l'alberg ella està a la porta esperant-nos.

Deixem a Rosa a l'alberg però queda substituïda per Maria Antonieta.

Quan sortim de l'alberg veiem que davant de nosaltres, sense massa pressa, va Slavo i quan l'agarrarem, se'ns posa al costat i segueix a la nostra marxa. Es veu que ja s'ha fartat dels andalusos. Nosaltres, que pareixem Sant Vicent de Paül, ho arrepleguem tot. Ara n'anem quatre de camarada.

Anem a la nostra marxa i la manya ens segueix. Va la darrera però, com camina per a la seua edat! De cop sentim un xiulit. És ella que ens ha perdut de vista. L'esperem i ens diu que no s'hi veu molt bé. Seguim caminant i a cada revolt, o quan ens hem separat un poc d'ella, xiulit. Nosaltres li peguem un crit i ella segueix. És ben cert, tot ho arrepleguem!

Passat Rocafort, al cap d'una estona apleguem al coll tenim molt bones vistes de l'entorn. En cap moment toquem carretera si no és per a creuar-la. Vicent aquest matí

m'ha insinuat d'anar per la carretera ja que l'altra vagada ell va seguir l'asfalt però jo di he dit que no. Jo segueixo el camí. L'hem encertada. L'altra vegada, el penjoll de "guia" que portaven els va embolicar: "El camino hace muchos toboganes". Un camí precios! I la manya, al trot!

Quan calculem que devem estar per prou més de la meitat del camí, el pobles avui els tenim tots junts al final d'etapa, parem a esmorzar; la manya aprofita el moment per fer un glop d'aigua i prou. La tia, camina i no menja, ni seu per a descansar. Potser tinga temor que emprenguem a corre i ens la deixem.

Sempre per camins i sendes apleguem a Izco. A Salinas pensem que ja estem a Elo i preguntem per l'alberg. Llavors ens diuen que l'alberg està a Monreal. Nosaltres preguntem: "Qué dónde estamos?"

A la manya, la fem patir un poc ja que nosaltres anem al nostre pas i a ella li toca trotar. Va darrera, amb la llengua fora, però ens segueix. Al final, prop d'Elo se'ns ha perdut (nosaltres també) i ha aplegat 10 minuts més tard. A pesar de tot està contenta de la

marxa que ha dut.

Slavo ha seguit el ritme però amb xancles. També té mèrit. Les botes que du són massa dures i fortes per a aquests dies de tanta calor.

Per la vesprada ens acomiadem d'Slavo, se'n va a Barcelona, també se li han acabat les vacances. Ell ens invita a uns glops de licor eslovac, una espècie d'aiguardent sec i fort, que porta en una botelleta.

La manya parla més que camina. No para! Ens parla de tot, de la filla, de la filla de la cosina, del nebot, del nebot de la nora, ... I tot són grandeses. Quina tia més pesada! No para! Dinant, fent la cervesa, sopant, ... xarra i xarra. Jo no li faig cas i de tant en tant dic que sí i prou. Tinc facilitat de desconexió, però Vicent l'escolta i s'ho traga tot, i, a més, casualment, treballa amb el seu nebot. De segur que emparenten.

Ah! I no es vol perdre res: "Cuando vayáis al bar me avisáis." "Llamadme para visitar el pueblo." "A qué hora quedamos para cenar?" Quina penitència! Quin mal hem fet per a merèixer tot açò!

27 de juliol, diumenge

No hi ha paraules

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

AVolia titular aquesta secció amb un substantiu contundent, però la meua proverbial ponderació ha fet que deixi de banda la paraula que tenia prevista i l'haja canviada per una perífrasi que, ni de bon tros, fa justícia al calvari que vam patir els que vam acudir dissabte passat al camp del Bovalar de la ciutat de San Jorge. Jo, particularment, pel que fa referència a la meua persona individual, no recordo haver viscut mai una humiliació tan gran en cap dels desplaçaments del CDB als que he assistit. Ni l'any passat al camp de l'Alcalà va ser tan grossa. I ja no ho dic pels típics i repetitius comentaris que hem de sentir sempre que anem per aquestos poblets amb equips fets a cop de talonari i que pretenen comparar-se amb nosaltres. Per cert, no vaig vore ni una publicitat a tot el camp. Es veu que aquest any van sobrats.

Després del primer gol que va marcar Caballero, ja tenia clara la crònica d'aquesta setmana. Contaria amb pèls i senyals, florejat amb la meua acolorida i Becqueriana prosa, la insuperable jugada del millor gol que mai no han vist els aficionats benicarlandos en tota la seua història. Al cap d'una estona va vindre el segon gol en un magistral llançament de falta del mateix jugador i, ningú en tot el camp, repeteixo, ningú, no dubtava de l'aclaparadora i claríssima victòria del CDB. Fins i tot un seguidor de l'equip de l'alcalde-vicepresident de la Diputació, va dir que se n'anava a casa, que allò ja estava tot vist. Els nostres manaven, creaven ocasions de gol, dominaven tot el camp, tot estava sota control. Els del San Jorge, tot i haver estavellat una pilota al pal al primer minut, no van fer ser més. Era un equip entregat, sense opcions de res, que semblava que havia assimilat la derrota.

Adriano Garcia, entrenador rival a l'hora que exjugador del Sabadell, s'ho mirava tot amb el seu paquet de malboro a la mà. Però un minut abans d'acabar-se la primera part, en una mostra de magnanimitat digna dels millors cavallers, li vam regalar un gol al San Jorge. Tothom estava convençut que la segona part hauria de ser una marxa triomfal per als deixebles de Xoco, tot i la magnífica plantilla que aquest any ha format el senyor Tena. Tot al contrari. No només ens van empatar, sinó que a l'última jugada del partit ens van marcar el tercer gol. Només una dada: el Benicarló no va xutar NI UNA VEGADA a porta en tota la segona part. No comentaré els canvis perquè jo de futbol no n'entenc i desconec les circumstàncies en què es trobaven tots i cadascun dels jugadors canviats. Només m'atreveixo a dir que jo a Gus no l'hagués tret del camp. Per cert, que el seu recanvi va veure dues targetes grogues en vint minuts. Normal. Aquest xicot ha començat a entrenar aquesta setmana i, segons que va reconèixer al programa de Gregorio la setmana passada, encara no està en forma.

Una vegada acabat el partit i perduts els tres punts, la junta directiva del CDB ha iniciat una cursa legal per tal de recuperar els tres punts perduts. Es veu que l'àrbitre no va fer constar a l'acta que el magnífic exjugador del Benicarló -ara, malauradament, a les files del San Jorge- Jorge Fernández també anava a jugar. Com que els nostres eixerits directius sempre estan a l'aguait, es veu que dilluns mateix van presentar un recurs davant la federació per mirar d'aconseguir una cosa d'aquelles que es diuen "gols de despatx" i que em sembla que mai no ha aconseguit el CDB. Dimecres es reuneix el comitè en qüestió i decidirà al respecte. Encara que he sentit que l'àrbitre volia fer un annex a l'acta del partit reconeixent la seua errada, els directius del CDB i els seus (en pui-

ral) advocats estan convençuts que l'assumpte està guanyat. Fins i tot, segons paraules del vicepresident d'honor, estan disposats a arribar al Tribunal Supremo per tal de defensar allò que els correspon. Però això sí, tots diuen que són molt amics de Luis Tena i que una cosa no té res a veure amb l'altra.

LA NOTA. L'entrenador del Benicarló va començar a demanar l'hora al minut vuitanta-cinc de partit, tot i el cronòmetre que no s'havia comprat a Andorra. L'entrenador del Benicarló va ser expulsat -injustament- per l'àrbitre. L'entrenador de Benicarló no va trobar el moment de donar-li la mà, en acabar-se el partit, al delegat de l'equip contrari. L'entrenador del Benicarló va haver de ser calmat per alguns aficionats -entre altres Luis Tena- perquè semblava que estava una mica nerviós.

LA SENTÈNCIA. *"Si tardamos media hora en sacar las faltas, nunca los podremos sorprender"*. Reflexió de Caballero que resumeix la impotència i l'estat d'ànim dels nostres jugadors durant la segona part. "Ens estem començant a plantejar la possibilitat de passar-nos a la federació catalana si seguim rebent un tracte tan discriminatori per part de la valenciana". José Verge en declaracions a la televisió d'Orpesa davant un bocabadat entrevistador d'aquella emissora.

EL GOLS, TOTS ELS GOLS. Cristian Martínez (5), Caballero (3), Gus (1) i De la Fuente (1)

EN OTRO ORDEN DE COSAS. Ràcing de Benicarló, 2 - La Jana, 3. Vilafranca, 1 - Penya Valencianista, 1. CDB Juvenil, 11 - Unió Esportiva Castàlia, 0 (era futbol).

Benicarló FS, 3 - Lobelle Santiago, 4

text LA GRADERIA INQUIETA

Seguim perdent i això ja comença a ser preocupant. No podem guanyar ni encara que vingua la tele i ens veja tota Espanya, encara que el pavelló es vingua baix amb els crits de l'afició, ni tampoc amb l'adhesiu que ens van donar en l'entrada. "Sóc benicarló i dic sí al pavelló" es podia llegir sobre fons blau. Es veu que les remors que circulen per Benicarló sobre el tancament del pavelló (m'han dit que l'oposició no va aprovar el projecte del pavelló i ara resulta que les obres no són legals encara) estan donant els seus fruits i hi ha qui s'agafa a un clau cremant per a fer política de les coses. Per què barregem les coses? I no sé perquè serà, però els dos líders de l'oposició estaven el dissabte en el pavelló. Un d'ells duia l'adhesiu blau. Són com criatures. Al que anàvem. Quines dolents són els àrbitres que ens toquen. Encara sort que aquest dissabte ho va poder veure tota Espanya i ningú em pot acusar de tenir mania als senyors de gris. Ens

van robar el partit i ja està bé. El Benicarló va començar fluixet, molt fluixet, i els gallecs es van avançar en el marcador. Ràpidament, els de casa van reaccionar i van aconseguir empatar el partit en el minut 10 gràcies a un gol de Tito. El pivot Betao era el culpable que els blaus s'anesen als vestuaris en el descans amb el marcador al seu favor. Els dos equips saltaven al terreny de joc amb ganes de ficar gols i això es va traduir en dinamisme sobre la pista blava. Trepidant començament de la segona meitat, en la qual els de Santiago s'avançaven amb un nou gol en la porteria de

Fofi. El Benicarló va contraatacar amb ganes i aconseguia empatar el partit després dels gols de Tito i Minhoca. Va ser només un miratge. Miguel va sentenciar el partit a favor dels del Lobelle. Millor aquest: van ser els àrbitres qui van sentenciar el partit al no xiular un clar penal que es va cometre a dos segons del final. Ho va veure tot el pavelló i fins la Dos en la repetició no deixava lloc a dubtes. Alemao va buidar amb el braç dret una rematada de Minhoca. I no es va escoltar el xiulet de l'àrbitre assenyalant la falta. Un robatori.

Jornades de Voluntariat

text REDACCIÓ

Benicarló acollirà a partir del pròxim diumenge la celebració de les IX Jornades del Voluntariat Social. Tallers, exposicions, conferències i tot tipus d'activitats es desenvoluparan per a intentar apropar la figura del voluntari i de les diferents associacions que existeixen en la ciutat a qui s'apropi a participar en els nombrosos actes que s'han programat. Fins un total de 29 associacions, entitats o orga-

nismes oficials participen aquest any en l'organització dels actes. La majoria d'elles es dediquen a labors socials i treballen, en diferents àmbits, amb els sectors més desfavorits de la societat. L'acte central se celebrarà dissabte que ve en la plaça de la Constitució, on es concentraran les activitats de la II Mostra d'Entitats Socials. La fira inclourà la venda i degustació de productes del comerç just i solidari, dos rastells benèfics i diversos tallers.

Per Xavi Burriel

Passatemps: NO HO SÉ

1- CONEIX L'INFORME DE CONSELLERIA SOBRE ABOCAMENTS AL CLAVEGUERAM DE BENICARLÓ?

1- NO HO SÉ

2- COM VAN ELS TRÀMITS PER FER LA DEPURADORA?

2- NO HO SÉ

3- PER QUÈ NO S'HA SANCIONAT A L'EMPRESA QUE VA ENDERROCAR LA FAÇANA DE PALAU?

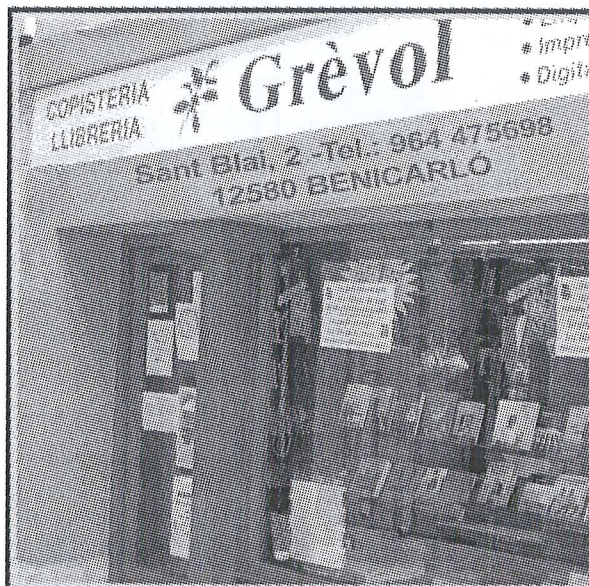
3- NO HO SÉ

4- LES VAQUES VOLEN?

4- NO HO SÉ

AVUI ET CONVIDEM A FER UN PASSATEMPS. ENLLAÇA LES PREGUNTES DE L'OPOSICIÓ AMB LES RESPOSTES DE REDORAT.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores